

Egy utcán heverő lektori vélemény

A két szerző egy rendkívül időszerű témát tárgyal és a folyóirat magas szakmai színvonalához méltó módon. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy a korszerű, a legújabb nemzetközi standardoknak és tendenciáknak mind formájában, mind tartalmában megfelelő cikkekre mennyire ki van éhezve a szakmai közönség. A pusztán publikációs listákat bővítő, kutatói portfóliókat fényező, ám a tudomány számára értéket nem hozó publikációk tengeréből kiemelkedik a szerző(k) új perspektívákat nyitó publikációja. A „publish és perish” érában különösen fontosak a tömör és erős publikációk.

A részletesebb bírálat elején máris ki kell emelnünk a szerzők kiegyensúlyozott és mértéktartó számát. Egy szerző talán túl kevésnek tűnhetne (inkább szócséplő és haszontalan bölcsészírómányokra jellemző ez az egyszerűség), ám ha még ennél is csekélyebb számú szerző volna, akkor a cikk nagy hiányossága lenne, hogy nem lehetne kinek a nevéhez írni az *impakt faktort*, vagy ha az kimegy a divatból, akkor valamilyen más *indexet* (*h-*, *g-*), mindenesetre egy számot, amely a kutató nevével (újabbban már egyedi

azonosítójával) együtt, sallangoktól (minden fontos emberi vonástól) mentesen mutatja, hogy megfelelt-e a kutató az éppen aktuális követelményeknek és az egyre kifinomultabban célt tévesztő mutatóknak. Hiszen, ha se az *impakt faktor*, se *citáció*, se valamilyen aktuális *index*, akkor a végén még emberi módon kellene megítélni a munkásságot a maga komplexitásában, kontextusában. Ez pedig az ítélőképesség fejlesztését és felelősséget jelentene – azokat a szörnyűséges *szubjektív* tényezőket. „Oh! *irgalom* atyja, *ne hagyj el*” (1).

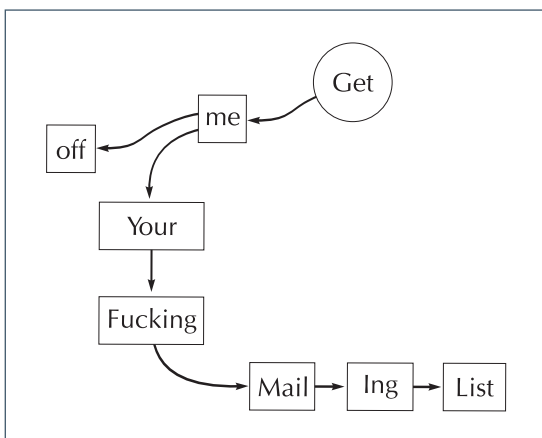
A cikk mondanivalója világos, a gondolatmenet logikus, érvényesül az „Occam borotvája” (2) időtálló elve. A szerzők példamutató módon puritán egyszerűséggel jelenítenek meg egy igazi tudományos áttörést. Márpedig áttörés nélkül nem is lenne érdemes a természettel való háborúban csatába vonulni, sőt a vonulás manifesztlásának eszközlését realizálni, vagy éppen folyamatba helyezni.

Az írás nem marad meg az elvont és haszontalan elméletek szintjén, hanem a kutatás eredményének azonnali haszno-

sítására tesz kísérletet. A „get me off” kifejezés nem csak személyességet visz be az objektivitásban eltárgyasítással, inhumanizmussal vádolt tudományos diskurzusba, hanem egy dialektikus fordulattal mindjárt el is távolítja a kutató szubjektivitását, hogy azután az emberi tényezőtől immár nem szennyezett, a tudó személyétől desztillált, tiszta tudást állítson elő.

A „your fucking mailing list” némiképp nyersen, ám annál világosabban utal az internet, a digitális kommunikáció megtermékenyítő hatására. Enged a korszellem felszólításának: Gondolataiddal, ötleteiddel megtermékenyítsd meg az emberiség eme legújabb vívmányát, ám egyben Te is megtermékenyülsz meg szellemileg a spamek által. Röviden, az e-mail-listáról való levétel olyan dinamikus folyamat, amely nem csak az „ott-létet” tekinti kiinduló alapjá-

David Mazières és Eddie Kohler 2005-ben hivatalosan benyújtottak egy *Get me off your fucking mailing list* című és ugyanezt a mondatot ismétlő kéziratot az *International Journal of Advanced Computer Technology* című lektorált tudományos folyóiratba. Tették ezt dühükben, mert nem tudtak leiratkozni a folyóirat hírleveléről. Meglepetésükre a közleményt a lektorok kiválóan („excellent”) minősítették és közlésre javasolták. A szerzők nem fizették be a 150 USD közlési díjat, így a közlemény végül nem jelent meg.

1. ábra. A lektorált kézirat 1. ábrája. (Engedéllyel közölve, forrás: David Mazières és Eddie Kohler)

nak, hanem amelyben az új médiumtól való eltávolodás, visszavágyódás és listára kerülés szakadatlan folyamatában alapvető belátásokra juthat a korszerű elme.

Hogy a bemerülés, megszártkozás, majd újra belecsobbanás posztstrukturális struktúrája milyen eredményekre vezethet az e cikkben jelentetteken túl, azt remélhetőleg ennek az igazán folytatásra érdemes kutatásnak a jövőbeli eredményeiben majd láthatjuk. Mindenesetre a cikk erényei mellett is foglal magában hiányosságokat, leginkább abban, hogy nem hivatkozik a lektor, azaz az ÉN munkásságomra. Javaslom, hogy az irodalomjegyzéket bővítse ki az ÉN összes publikációimmal.

Hiszen, bár hová is lenne a tudomány nélküllem (!?), mégis tudományos jelentőségemnek a

citációim növekvő számában is újra és újra meg kell nyilvánulnia. Sic itur ad astra. (Mert művelt is vagyok.)

ismeretlen lektor,
közzétette:
dr. Bánfalvi Attila

Irodalom

1. Arany J. Ágnes asszony. A szerző ezúton kér lenézést (sic!) az elavult szakirodalom használatáért. 1853.
2. A lektor ezúton nyilvánítja ki, hogy nem áll pénzügyi viszonyban (conflict of interest) borotválkozási eszközöket gyártó cégekkel, ezt fontos lenne a szerzőktől is bekérni. [A hivatkozott elv – ha esetleg valakit érdekel – nagyjából azt jelenti, hogy a tudományban az egyszerűbb, kevesebb feltételezést tartalmazó magyarázatokat részesítsük előnyben. Sober, Elliott (2015). *Ockam's Razor: A User's Manual*. Cambridge University Press. ISBN 1107692539.]

illusztráció: Sándor Zsolt